

## GRAT RESET - Ekonomika zúčastněných stran, aneb střední vrstvy vychudit na úkor globálních korporací

Autoři: Zdeněk Chytra a Jiří Froněk

Tématem lednového summitu Světového ekonomického fóra v Davosu byla první dva dny přeměna ekonomiky a přechod na takzvanou Ekonomiku zúčastněných stran. Nejedná se o nic jiného, než o zajištění nekonečných přímů globálním bankovním a korporátním elitám na úkor střední vrstvy obyvatel. Třicet let trvající pyramidová hra globálních elit dosáhla svého vrcholu – Kovid je pro ně výbornou záminkou, jak se na tomto vrcholu udžet.

Merkelová je politickou postavou globalistické elity v Německu a EU. Merkelová realizuje zničení stávajícího řádu tím, že nechává zavírat občany, aby provedla „Velký reset“, který globální elity potřebují. Jsou to stejné elity, které za posledních 30 let dosáhly nebývalého bohatství zrušením segregovaného bankovního systému. Začali za vlády Billa Clintona a to prostřednictvím politiky levných peněz centrálních bank. Zároveň se kupní síla normálních občanů a jejich životní podmínky a standardy neustále snižovaly a společnost se stále vážněji štěpila.

Zrušením segregovaného bankovního systému mohly finanční instituce globalistické elity nakupovat úvěrové banky a sloučit je se svými finančními institucemi, což bylo dříve z dobrého důvodu zakázáno. Prostřednictvím těchto úvěrových bank dokázali získat od centrálních bank téměř nekonečné prostředky ve formě půjček na nákup finančních produktů a spekulací.

Úvěrové banky jsou jedinými příjemci, kterým je ze zákona povoleno přijímat peníze ve formě půjček od centrálních bank a poté je předávat občanům a podnikům, což umožňuje udržení reálné ekonomiky a stability měny.

To znamená, že pro každou jednotku peněz ve skutečném světě nyní existuje spekulace ve formě finančních produktů více než devětkrát vyšší, než je množství peněz. Jedná se o peníze, které jsou v zásadě bezcenné a nepokryté, ale za které musí tito finanční spekulanti splácet půjčky. Tyto půjčky jsou obvykle prováděny získáváním nových půjček prostřednictvím jejich vlastních úvěrových bank od centrálních bank, nebo, pokud to již dále takto nefunguje, prostřednictvím takzvaných záchranných balíčků, které Angela Merkelová a její vláda organizují pro globalistickou elitu a udržují jí tak jejich monopolní hru. Nakonec jsou to daňoví poplatníci, tedy my všichni, kdo za to platíme svou prací a udržujeme tento systém v chodu.

Tato pyramidová hra je největší finanční bublinou ve světové historii a tato finanční bublina již není kontrolovatelná. Jak jsme mohli vidět u tzv. „sub prime“ půjček, takové finanční papíry stěží mají nějaký reálný ekvivalent.

Nekonečně velké půjčky globálních elit proto nikdy nebudou splaceny. Nárůst množství peněz za poslední tři desetiletí navíc způsobil inflaci, která se v posledních několika letech již dostala ke hmotným aktivům a nyní se stále rychleji přenáší na spotřební zboží, a tedy na kupní sílu občanů. Globalistické elity již dlouho věděly, že tento finanční systém již nelze udržet v této podobě a že to bude mít obrovské politické a sociální důsledky. Proto přicházejí s novým ekonomickým modelem zvaným Stakeholder economic – Ekonomika zúčastněných stran.

50. výroční zasedání Světového ekonomického fóra (WEF) v Davosuse zaměřilo na ekonomiku zúčastněných stran s ústředním tématem "Zúčastněné strany pro soudržný a udržitelný svět". Profesor Klaus Schwab, zakladatel a výkonný předseda WEF a dlouholetý zastánce teorie zúčastněných stran, řekl: „Lidé se bouří proti ekonomickým elitám, o kterých se domnívají, že je zradily, a naše úsilí udržet globální oteplování omezené na 1,5 °C nebezpečně zaostává.“

WEF aktualizovala svůj „Davoský manifest“. Nyní jasně uvádí, že „Účelem společnosti je zapojit všechny své zúčastněné strany do sdílené a trvalé tvorby hodnot“ a říká, že společnosti by měly mít nulovou toleranci vůči korupci, prosazovat lidská práva a platit svůj spravedlivý podíl na daních.

Značná část kapitálových společností už dnes praktikuje nějakou formu zúčastněné ekonomiky v reakci na tlak investorů, spotřebitelů a dalších, kteří si chtějí „Něco víc“. To „Něco navíc“ je zcela ve zjednodušené podobě veřejně-politický úkol, který by společnost „Navíc“ měla přidávat k budovaným hodnotám.

Kdo by měl být tou zúčastněnou stranou a jakou hodnotu může požadovat? V zásadě je zúčastněnou osobou každý akcionář, zaměstnanec, dodavatel nebo i spotřebitel určitých služeb či zboží. Od klasického modelu, kdy akcionáři udržují pod tlakem vedení společnosti, tento ekonomický model přesouvá veškeré rozhodovací kompetence do rukou té „nejužvanější“ skupiny, která si svůj zájem přijde prosadit anebo do rukou státu. Jedná se tak o systémem podporovaný rozvoj čtvrté průmyslové revoluce a ekonomika zúčastněných stran je jejím dalším stavebním kamenem nedokončené pyramidy.

Zastánci ekonomiky zúčastněných stran jsou přesvědčeni, že společnost má sloužit zájmům všech zúčastněných stran, nikoli pouze akcionářů. Domnívají se, že by participace zúčastněných stran měla nahradit nadřazenost akcionářů ve vedení společností. Zejména argumentují tím, že ekonomika zúčastněných stran je především rozumovou a etickou volbou. Ekonomika zúčastněných stran může být buď ideologií přijatou lídry v jednotlivých

společnostech, nebo modelem prosazovaným vládami prostřednictvím zákonů a regulací.

Zde vyvstává možné riziko s mírou pravděpodobnosti jistoty, že vznikne obrovský tlak ze strany politických populistů, které v důsledku svých nesmyslných požadavků mohou ekonomiku zcela zničit. Pakliže velké společnosti pod nátlakem odstaví své akcionáře, akciový trh tak, jak jej známe se může stát v horizontu několika let nezajímavým a povede ke stagnaci a následnému propadu příjmů pro většinu obyvatelstva. Chudnutí způsobí pouze prohloubení rozdílů mezi třídami, což se jeví jako hlavní důvod k nastolení zúčastněné ekonomiky.

Zde narážíme na problém, kdo bude vést ony společnosti a které vlády budou zákony regulovat podnikání? Nemusíme chodit daleko a jasně vidíme, kdo nám vládne, kdo drží jednotlivé společnosti v rukách a která témata jsou upřednostňována. Trh je standartně ovládán nejlepšími společnostmi a nabídka s poptávkou trh i tyto společnosti vněm reguluje.

Společnost nemůže být ovládána pouze státem nebo nejpočetnější skupinou a pokud by tomu tak bylo, společnosti a zároveň trh by byl ovládán státem prostřednictvím svých regulací a jednoznačně by se jednalo o návrat do ekonomického prostředí komunismu. Je důležité si při této představě připomenout fakt, jak stát hospodaří se svým majetkem a jak efektivně a pružně dokáže řešit vyvstalé problémy. Myslím, že při této představě nejednomu zatrne.

Mnozí odborníci oprávněně tvrdí, že ekonomika zúčastněných stran není ničím jiným než líbivé PR za účelem větších zisků. V našem prostředí jednoznačně vítězí společnost Vodafone, která již několikrát podpořila průvody LGBT+ komunity a podporuje jejich ideologii. Ne z důvodu náklonosti této komunitě, ale spíše k optimalizaci výdělků, nalákání nových zákazníků od konkurence a k jakémusi puncu otevřenosti a moderní společnosti.

Pravdou však je, že toto „veřejně-prospěšné“ PR se pouze snaží překonat negativní dopady neschopnosti společnosti, která krom tohoto PR nenabízí nic, co by se dalo označit za hodnotu. Reálný přínos ekonomiky zúčastněných stran je však nulový. Velké společnosti mohou dál vyplácet své akcionáře a zároveň zachovat veřejně-politický kurz, kterým stimuluje své klienty.

Zajímavostí z hlediska tradičního systému je vstup nestátního neziskového sektoru do ekonomiky. Vstupem spolku v pozici zúčastněné strany do řízení kapitálové společnosti nastává paradox, kdy tento spolek, který nevytváří žádná zisk přímo ovlivní finanční toky společnosti.

V extrémním případě se může stát, že takto ovládaná společnost bude muset vynakládat své finanční zdroje na aktivity těchto spolků tím se vykupovat. Spolek by tak byl v postavení trojského koně, který pronikl na finanční trh a přímo se podílel na využití finančních zdrojů. (vlastní nový pojem: ekonomizace nestátního neziskového sektoru).

Systém ekonomiky zúčastněných stran nefunguje a reálně fungovat ani nemůže, neboť je nutné si uvědomit, že veřejně-politickým úkolem je v podstatě zájem každé skupiny o určité téma a nelze jednoduše nalézt konsensus v názorovém tlaku a správa společnosti se nikdy nemůže přizpůsobit všem požadavkům.

Podniky nebudou mít žádné jasné pokyny a jejich fungování bude kolísat na nekonzistentních a špatně definovaných cílech. Cíle se budou v podstatě neustále generovat s každou schůzí zúčastněných a ti, kteří budou mít nejvíce času a energie budou určovat směr podniku. Vedení podniku tak nikdy nebude mít jasno, které priority má prosazovat a bude zmítáno v chaosu. Historie nám již jasně ukázala, kterak funguje ono účastenství například při lidových soudech nebo při kolektivizaci. Popřípadě, vzpomeňme si na knihu Farma zvířat.

Pokud by systém ekonomiky zúčastněných stran měl fungovat, tak pouze za předpokladu, že nabídku a poptávku bude ne regulovat, ale přímo diktovat stát, lépe řečeno politický režim. Proto se roky setkáváme s ideologickým nátlakem politických neziskových organizací, které, jak již bylo zmíněno, budou v tomto systému generovat z řídicích pozic obrovské zisky. A je jedno, jestli je to v oblasti genderu, multikulturalismu nebo eko-diktatury.